

Очакването- параноя или мъдрост?

Марк 13:24-37

Предполагам, всички ще се съгласите, че тази служба е по-особена. Статуквото беше променено на всяко едно равнище. Сценката, пантомимата, песните, тези апокалиптични текстове, участието на младежите, факта, че пасторът, който също е млад човек, е зрител в момента и най-вече появата на моята личност, човек, клонящ по-скоро към втора младост и трета възраст- не изглежда ли всичко това донякъде като театър на абсурда?

Ала дори абсурдът си има своята логика. Все пак, абсурдът не е безсмислица. А дали пък не е? „В близката далечина, черен кораб се белее, а на брега старец млад, седнал прав, мълчи и пее...“ Какво е това, а? Ала няма да му правим анализ сега.

Това, което искам да кажа е, че донякъде нарочно правя аналогия с театъра на абсурда.

Мнозина днес коментират, че живеем сякаш в абсурдно време и в абсурдно общество. Точно това като че ли иска да ни внуши и изкуството в последните десетилетия. Има една известна пиеса на Самуел Бекет- „В очакване на Годо“. За нея се казва, че е типичен представител на абсурдизма. В нея двама души чакат до едно дърво. Чакат някой си Годо. Говорят си. Идват още двама, говорят и те, после си отиват. Продължава очакването на Годо. Обладан от скуката на неидването и неотиването, един от героите дори скача в локва, за да му бъде интересно докато дойде Годо. Но кой е Годо? Така ли се нарича? Ще дойде ли? И има ли го изобщо? А смисълът?

"Винаги намираме нещо, за да си даваме вид, че съществуваме"- казва в едно интервю авторът на пиесата. Все едно как ще си отговориш на въпроса кой е Годо. Дали времето, дали смъртта, дали собственото ти упорство да се преборваш с факта, че я има. Това, което ни се казва, е да погледнем на абсурдното като на нещо обикновено. Като на прост факт. „Ако знаех какво означава всичко това, щях да ви го кажа...“- споделя Бекет.

Има едно друго произведение на изкуството за очакването- стихотворението на гръцкия поет Кавафис „В очакване на варварите“. Какво ли е посланието му? Дали и ние, като някогашните римляни, очакваме варварите да ни избавят... от какво? От самите себе си и от собственото ни отегчение. Ала те така и не идват...

Всъщност, човечеството винаги е чакало някой да дойде и да му оправи бакиите. Чакали са боговете да слязат на земята и да се намесят. Чакали са Месията. Днес някои чакат извънземните...

Мнозина са превърнали живота си на спирка. Стоим и чакаме да дойде... влакът на щастието... или трамвай „Желание“...

Какво пък, чакането е толкова хубаво преживяване- понякога дори по-хубаво от онова, което очакваш! Та нали надеждата е свързана с очакването. Само безнадеждният не очаква нищо.

Ала чакането може да се превърне и в някаква пристрастеност. Ден след ден да очакваме нещо, което ще ни направи щастливи и така да пропускаме може би самото щастие. Или самият негов Източник?

Ако нищо не очакваме, животът се обезсмисля и зацикля, ако само предимно чакаме- също!

Посланията, които прочетохме от Писанието (Исая 64:1-9; Марк 13:24-37), ни казват нещо много важно относно очакването. Нека да видим какви изводи можем да си направим.

Първо- ясно е, че този свят както си има начало, така ще си има и край. Ала има и вечност. Няма смисъл да инвестираш себе си и най-ценното у себе си изцяло и само в този ограничен отрязък от време. Да, всичко което ти се случва на тази земя е реално, то е важно, заслужава да му отделяш внимание, ала помни, че то все някога ще има край както в личен аспект, така и в общочовешки план.

Някои превръщат очакването на собствения си край в параноя- и то още докато са здрави и дееспособни! Нещо толкова сигурно е това, няма смисъл да си пилееш ценното време в тежки размишления за нещо, което е по-сигурно от всяко друго нещо. По-добре помисли за това, защо си създаден изобщо? Помисли и защо не бива да векуваш на тази земя! Други се тревожат за края на човечеството. Ако аз ще си отида, поне да има надежда в това, че нещо остава. Свършва ли живота и на земята, тогава за какво изобщо живеем? Един астероид и... край!

Тогава- какво ни остава? Да страдаме мълчаливо и с достойнство, и да се съгласим- този свят е абсурден. Или да приемем, че има нещо повече от това. Че не виждаме цялата картина.

Второ- не е ясно кога ще дойде този край- не знаем точния ден и час нито на своята смърт, нито на края на този свят. Замисляме ли се защо не знаем? Защото, ако трябваше, щяхме да го знаем! Ала не трябва! Последствията биха били пагубни. Бихме имали друг морал и друго поведение, а ние не сме създадени за това!

Напоследък е почти параноя да се говори за 2012 година, за Календара на маите, за астероиди, за трета световна война, но винаги е било така.

Различни секти и гурута, гадатели и пророци предсказват датата на точния край, но напразно! Не ни е дадено да знаем това поради същата причина, поради която не знаем и кога ще умрем. Има си логика за това. Имаме си предназначение!

Информацията за Второто пришествие на Христос е изкривена от много фалшиви учения. Дори са били написани множество пророчески книги за точния ден на завръщането на Исус. Тези книги могат да продават много копия, но те подвеждат своите читатели. Има едно сигурно нещо: Ако някой прогнозира деня или времето на Второто пришествие на Исус Христос, това пророчество е погрешно. Защо? Просто само Бог Отец знае кога ще бъде- *Исус* дори не знае. Матей 24:27 казва: "Защото, както светкавица, която идва от изток се вижда дори на запад, така ще бъде пришествието на Човешкия Син."

Трето- не ни е дадено да открием друг смисъл извън замисъла, който има за нас Твореца на вселената и на нас самите. Този смисъл не е в установяването на Земен рай, на Земено царство, както са смятали юдеите, както е мечтал Маркс, както мечтаем днес обединявайки се в различни съюзи и каузи.

Ние можем просто да свиваме рамене и небрежно да чакаме Второто пришествие на Христос. Въпреки това, Исус иска от нас да **"бдим."** Чудесен начин да бдите е да знаете какво Библията разкрива за предстоящите събития и да ги сравнявате с това, което виждаме днес.

Приближавайки се все повече до Второто пришествие на Христос, ще се увеличава и широко разпространява съмнението дали Исус дори съществува. Хората също така ще започнат да се чудят дали Бог наистина съществува и вярващите ще оставят християнската вяра.

За кои неща бдим? Предупредени сме да внимаваме за лъжеучения. Фокусираме се върху датата на идването, начинът по който ще стане, искаме да си обясним апокалиптичните картини.

Почернялото Слънце... почервенялата като кръв Луна... падащите звезди...

Какво е посланието чрез тези образи?

За някои това са повече поезия и красива образност, отколкото астрономия или физика. Но дали всичко е символично? В такъв случай никога няма да дойде нещо наистина реално, а ще се върти всичко само в образности...

Описанията за слънцето всъщност разкриват духовното състояние на духовният Израил – Църквата. А това е послание и за нас! Основното послание!

Ще бъде допуснато Църквата да премине през поредица от събития, за да се открие истинският ѝ избор. Тогава ще се отделят верни от неверни.

Потъмняването на небесните светила- свидетели на Божието сътворение, е подходящ символ за помръкването на Църквата- свидетелката за Бога.

Очевидно в „Откровение“ тръбите са асоциация за това, че Божията земя е станала като Египет! (Псалм 104 и 105). Четем определени думи, но те отключват асоциативно познати картини от Стария Завет.

Затова образността- почернялото слънце, луната като кръв и помрачените звезди, небето, което се отдръпва от земята, морето, което се надига и поглъща земята- би трябвало да бъдат разбирани точно в тяхната Старозаветна образност, но в края- отнесени към църквата. Църквата- Божият Ерусалим- отстъпва от Бога и ѝ се случва това, което се е случило със Старозаветния Израил.

Въпреки, че са използвани думи, обрисувачи физически тела- всъщност става дума за духовни събития.

Всичко в Стария завет- и храмът, и Законът, и постановления, пророчества... всичко е сочело именно към Сина и Кръста!

На Голгота всичко това се изпълнява и преминава в една единствена заповед, която събира в себе си целия закон: "Да възлюбиш Бога с цялото си сърце, с всичкия си ум, а ближния си като себе си!"

Ето защо трябва да бдим, да пребъдваме в Бога. За такава готовност става дума!

Исус стои на вратата и хлопа- ние я отваряме и пребъдваме с Бог. Така Той ни променя, а ние от своя страна променяме света.

Един ден всеки от нас ще се срещне с Бог. Библията заявява, че Исус ще бъде последния съдия на света. Ще дойде внезапно, като светкавица. Дали ще видим края на този свят, дали не, но ще трябва да имаме готовност за срещата! И ако тази духовна реалност сме я отхвърляли като абсурдна, въпреки, че и този свят ни е изглеждал абсурден, дали изправени пред реалния истински Творец не ще чуем тогава думите: "Иди си от Мен! За моята святост и праведност ти си един абсурд!"

Нека да освободим място за Божествената благодат и да ѝ позволим да ни промени! Нека не оставаме в Театъра на абсурда!